

Raamattulentosarja
SANASTA TIEN LÖYTÄÄ
Sievissä 19. tammikuuta 2016
www.sanaveli.com
veli.tuomi@gmail.com

77. Raamattuluento: Kilvoitteleva usko

Alkurukous: Totuuden Henki, johdata meitä kaikkeen totuuteen! Näin rukoilemme Jeesuksen nimessä. Kiitos Herra! Aamen.

Uskonelämästä

Usko on armolahja. Se on annettu meille lainaksi elämämme ajaksi. Usko ja armo kuuluvat aina yhteen. Sillä ”*Lupa ja usko kuuluvat yhteen sitä varten, että kaikki olisi armoa...*” (Room. 4:16). Ja vielä: ”*Armosta Jumala on teidät pelastanut antamalla teille uskon. Pelastus ei ole lähtöisin teistä, vaan se on Jumalan lahja.*” (Ef. 2:8).

Ensimmäinen kilvoitukseen kehottava sana tulee Jeesukselta:

”*Kilvoitelkaa päästäksenne sisälle ahtaasta ovesta, sillä monet, sanon minä teille, koettavat päästä sisälle, mutta eivät voi*” (Luuk. 13:24). ”*Menkää sisään ahtaasta portista. Monet menevät avarasta portista ja laveaa tietä, mutta se vie kadotukseen. Miten ahdas onkaan se portti ja kapea se tie, joka vie elämään, ja vain harvat löytävät sen!*” (Matt. 7: 13,14).

Moni kilvoittelija on jäänyt pois matkasta jo tässä vaiheessa. Matka jäi tekemättä. Mutta ne jotka pääsivät sisälle ja alkoivat kaidantien kulkijoina, saivat uskon ja uuden elämän Kristukselta.

Mutta usko on annettu meille, että se kasvaisi meissä, ja näin Kristuksen tunteminen yhä lisäntyisi. Usko on leiviskä joka on annettu meille. Sen tulee kasvaa ja tuottaa hedelmää Herralle. Emme saa sitä kaivaa maahan, ei piilottaa, ja tarjota sitä sitten sellaisenaan takaisin. ”*Ja hän kutsui lukkinsa kymmenen palvelijaansa, antoi heille kymmenen leiviskää ja sanoi heille: 'Asioikaa näillä, kunnes minä tulen'*” (Luuk. 19:13). Oli kuitenkin eräs, joka kätki saamansa yhden leiviskän, eikä asioinut sillä, vaikka näin Herra odotti tehtävän. Mitä hänelle tehtiin? Mitä Herra teki? ”*Ja hän sanoi vieressä seisoville: 'Ottakaa häneltä pois se leiviskä ja antakaa sille, jolla on kymmenen leiviskää'*”... ”*Minä sanon teille: jokaiselle, jolla on, annetaan; mutta jolla ei ole, siltä otetaan pois sekin, mikä hänellä on.*” (Luuk. 19:24,26). Ymmärtänet mitä tässä Jeesus meille opettaa? Se joka on saanut paljon ja myös kasvattanut lahjaansa, saa senkin osuuden, joka vähän sai, mutta joka ei kasvattanut edes sitä. Näin on Jumalan valtakunnassa. Tietenkin, se joka on saanut paljon lahjoja, pelätköön, ettei turmele eikä hukkaa saamiaan lahjoja, vaan käyttäisi niitä ahkerasti, niitä enentäen, kunnes Herra tulee perimään saataviaan. ”*...Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun*” (Ilm. 2:10).

Jumala tahtoo että luovomme omasta tahdostamme ja elämme Jumalan tahdon mukaista elämää. Hän odottaa että annamme elämämme hänen käyttöönsä. Kun näin teemme, hän pyhittää meidät

itselleen. Kun luovutamme uskovina elämämme Jumalalle, meidän on samalla luovuttava omasta tahdostamme ja omasta elämästämme. Tämä on turmeltuneelle luonnollemme tosivaikeaa. Se tuntuu pelottavalta ratkaisulta. Ja kuitenkin me rukoilemme: *”Tapahtukoon sinun tahtosi myös maan päällä niin kuin taivaassa”*. Kun taivumme Jumalan tahtoon, hän alkaa kasvattaa meitä Poikansa kuvan kaltaisiksi. Siihen kuuluu opetusta, neuvoja, mutta myös kuritusta. *”Kun maalliset isämme kurittivat meitä, me emme tohtineet vastustaa. Vielä paljon suurempi syy meillä on alistua taivaallisen Isämme tahtoon, sillä se takaa meille elämän... Vaikka kuritus ei sitä vastaan otettaessa koskaan tunnu iloiselta vaan ikävältä asialta, se lopulta antaa näin valmennetuille hedelmänsä: rauhan ja vanhurskauden.”* (Hepr. 12:9,11).

Toki saamme kertoa Herralle omankin tahtomme ja toiveemme. Näin teki Jeesuskin Getsemanessa. *”Hän meni vähän kauemmaksi, heittäytyi kasvoilleen maahan ja rukoili: ”Isä, jos se on mahdollista, niin menkään tämä malja minun ohitseni. Mutta ei niin kuin minä tahdon, vaan niin kuin sinä.”* (Mark. 14:36). Pääasia on, ettemme pyri elämään oman tahtomme mukaan Hengen asioissa, vaan pyrimme Hengen johdatukseen ja näin Jumalan tahdon toteutumiseen.

Taistelusta ja kilvoituksesta

Uskonelämään kuuluu aina taistelut. Jos ei ole taisteluja ja Jumalan kasvatuskoulua, ei ole aitoa uskoakaan. Jumala kasvattaa ja kurittaa vain omia lapsiaan ja rakastettujaan. Siksi on otettava vastaan myös kuritusta. Ja siksi ei uskovia tuomita maailman kanssa. Kun maailma kohtaa kerran Herran tuomion, Jumalan lapset saavat kuulla vapauttavan tuomion. *”Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus - mutta hän on kuollut meidän tähtemme, ja enemmänkin: hänet on herätetty kuolleista, hän istuu Jumalan oikealla puolella ja rukoilee meidän puolestamme!”* (Room. 8:34). Mutta maailman ihmiset, ne, jotka eivät ole Jumalan lapsia, Kristuksen omia, ne joiden nimiä ei ole Karitsan elämäkirjassa, tuomitaan kadotukseen.

Jos usko on aitoa, taistelut odottavat. Täällä ajassa on uskovalla sotaa, kilvoitusta, vaivaa ja työtä. On iloakin! Kun ihminen antaa elämänsä Jumalan käyttöön, hän on Jumalan oma ja alkaa kasvatuskoulu. Samalla Jumala pyhittää lapsensa, eli erottaa heidät omaksi kansakseen. Samalla alkavat myös taistelut, eli raamatullisesti: on alkanut kilvoituksen tie. Se on uskonkilvoitusta. Uskolla on monia vihollisia, on saatana, maailma ja oma liha. Oma liha, turmeltunut luontomme, on kaikkein lähimpänä. Moni on tehnyt kyllä pesäeron maailmasta, mutta ei omasta itsestään. Tällöin liha hallitsee hänen kaikkea tekemistään. Hän on lihallinen. Hän ei kykene Jumalan valtakunnan oikeaksi työntekijäksi. Kaikki aito elävä elämä puuttuu. Tällöin kaikessa tekemisessä on kuoleman leima. Lihalla ei voi tehdä Hengen töitä. Tarvitsemme lihallsuutemme vuoksi tosikuritusta. Se on aivan välttämätöntä. Niinpä *”- Älä väheksy, poikani, Herran kuritusta, älä masennu, kun hän ojentaa sinua - jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa, hän lyö jokaista, jonka pojakseen ottaa. Teidän kärsimyksenne on kasvatus: Jumala kohtelee teitä omina poikinaan. Onko sellaista poikaa, jota isä ei kurittaisi?”* (Hepr. 12:5-7). Tämä kaikki on armoa.

Kuritus ja risti

Jumalan kasvatuskouluun kuuluu siis aina myös kuritus. Tämä voi olla hyvin raskasta kurituksen kohteelle. Monet Herran omat ovat huokailleet Jumalan kärsimyskoulussa. Mutta Sana neuvoo: *”Nöyrytykää siis Jumalan väkevän käden alle, niin hän ajan tullen korottaa teidät”* (1. Piet. 5:6). Pysy siis siinä niin kauan kuin Herra katsoo sen tarpeelliseksi. Ja tämä on niin vaikeaa. Pitäisi jaksaa eteenpäin vaikka Herran käden alla on joskus aivan ylipääsemättömän raskasta. Voimme huokaila, toivoa ja rukoilla päästäksemme jo pois Jumalan kurittavan käden alta. Sitä pyytävän rukous ei tuota tulosta. Herra tietää tarkalleen mitä tekee ja mitä kestämmme. Hän tuntee lapsensa.

Pinnallinen käsitys sairauksista, kivuista, ahdistuksista, kiusauksista ja vaivoista, on luulo että kaikki kuormamme tulevat pimeyden voimilta. Mutta kun kurituksen alla oleva huomaa, etteivät vaivat lopukaan vaikka kuinka vetoaisi Jeesuksen nimeen, on asiointi muuttava. On ehkä ajettu pois riivaajia ja pimeyden voimia, mutta ei ole apua tullut. Silloin on aika etsiä todellisuutta ja totuuden näkemistä. Kaikki vaikeudet eivät tulekaan synnin seurauksina tai vihollisen suunnalta.

Hurskas Job sai oppia tämän. Hän huokaili: ”Kaikkivaltiaan nuolet ovat osuneet minuun, niiden myrkkyä minun sieluni juo, minua uhkaavat Jumalan lähettämät kauhut” (Job 6:4). Hän oppi vähitellen että hänen vaikeuksiansa alkusyy oli Jumalan sallimaa, vaikka itse syyttäjäksi oli valjastettu Herran käyttöön. Psalmikirjoittaja sai kokea samaa. ”Herra, miksi olet hylännyt minut, miksi kätket minulta kasvosi? Nuoruudesta saakka on osani ollut kova ja kuolema on uhannut elämäni. Näennyksiin asti olen kantanut hirveää kuormaa, jonka olet minulle pannut. Sinun vihasi on kulkenut ylitseni, kauhut musertavat minut. Kaiken päivää ne saartavat minua kuin vedet, ne piirittävät minua joka puolelta. Kaikki ystäväni sinä olet karkottanut, nyt on seuranani vain pimeys.” (Ps. 88:15–19). Edellisessä sanassa puhuu samalla itse Jeesus Kristus. Hän sai kokea tuon kaiken itsekin. Mutta juuri siksi hän voi auttaa samojen taakkojen alla olevia. ”Kun siis Kristus on ruumiissaan kärsinyt, niin olkaa tekin valmiita kärsimään, jotta eläisitte jäljellä olevan maallisen elämänne Jumalan tahdon mukaisesti ettekä ihmisten himoja seuraten. Sillä se, joka on ruumiissaan kärsinyt, on luopunut synnistä.” (1. Piet. 4:1,2).

Jumala voi viedä meidät syvyyksien kuiluihin. Hän voi viedä voimamme. Emme edes aina käsitä missä olemme. Hän saattaa antaa nälkää ja janoa. ”Vaikka Herra antaa teille hädän leipää ja ahdistuksen vettä, niin ei sinun opettajasi sitten enää kätkeydy, vaan sinun silmäsi saavat nähdä sinun opettajasi” (Jes. 30:20). Sitten, jonakin päivänä, sinua on tarpeeksi koeteltu ja saat nähdä Herran ihmeellisyyttä. Hän nostaa heikon jaloilleen ja antaa tulevaisuuden ja hyvän toivon, iankaikkisen toivon. Mutta ”Autuas se, joka koettelemuksessa kestää. Sen kestätyään hän on saava voitonseppeleeksi elämän. Jumala on sen luvannut niille, jotka häntä rakastavat.” (Jaak. 1:12). Siksi Herran omien elämään kuuluu aina koettelemus ja kilvoitus.

Apostoli Paavali opastaa nuorta Timoteusta näin: ”Kilvoittele hyvä uskon kilvoitus, tartu kiinni iankaikkiseen elämään, johon olet kutsuttu ja johon hyvällä tunnustuksella olet tunnustautunut monen todistajan edessä” (1. Tim. 6:12). Itsestään Paavali toteaa: ”Minä olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt. Tästedes on minulle talletettuna vanhurskauden sepele, jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle, vaan myös kaikille, jotka hänen ilmestymistään rakastavat.” (2. Tim. 4:7,8). Kun kilvoittelet uskonkilvoitusta, olet monien pyhien seurassa, jotka ovat kokeneet itsekin vaelluksellaan kaikkea tätä. Mutta vanhurskauden sepele odottaa kilvoittelijaa.

Ei kaikkia panna yhtä kovaan kasvukouluun. Mutta ne joita Herra käyttää, ne, joille säilytetään paljon vastuuta, saavat maistaa myös tosikuritusta. Mitä tärkeämpi tehtävä on, sitä ankarampi on Herran kasvukoulu. Lihallisista uskovista ei ole kantamaan vastuuta ja johtajuutta. He luopuvat kovin helposti jos saavat kokea vastustusta tai muuta hankaluutta. KestävyYTEEN Herra myös meitä kasvat-
taa. Kuuliaisuutta ei saada muutoin kuin kärsimyskoulussa. Kun itse Jumalan Poikakin sai kokea Isänsä kovaa koulua, miksi emme myös me. ”Ihmiselämänsä päivinä Jeesus ääneen itkien rukoili ja huusi avukseen häntä, jolla oli valta pelastaa hänet kuolemasta, ja hänen uhrirukouksensa kuultiin, koska hän taipui Jumalan tahtoon. Vaikka hän oli Poika, hän joutui kärsimyksistä oppimaan, mitä on kuuliaisuus.” (Hepr. 5: 7,8).

Moni luopuu. Kun ristinnaulat alkavat tunkeutua turmeltuneeseen lihaan, moni pakenee jo siinä vaiheessa Golgataa. He eivät olleet ollenkaan valmistautuneet tällaiseen kasvatukseen. He eivät olleet tehneet kustannuslaskelmia ja niin jäi työ kesken ja Hengen rakennus rakentamatta. Heistä ei ollut vastuunkantajiksi. Heistä ei ollut kantamaan hengellistä isyyttä. Moni jää pikkulapseksi Kristuksessa. Sen sijaan että he voisivat auttaa toisia kanssaihmissä, he ovat itse koko ajan avuntarpeessa. Heidän suuhunsa ei sovi Jumalan totuuden sanat. Sen sijaan suussa on oltava aina tuttipullo ja lähellä on oltava lapsenvahti joka huolehtii vaippojenvaihdoista ja ruokinnasta. Koskaan he eivät pääse totuuden tuntuun, vaikka ovatkin aina oppia ottamassa. Heitä liikkuu sankoin joukoin monenlaisilla hengellisillä kokouspaikoilla ja kesäjuhilla. Ne ovat näille ihmisille hengellisiä ja sosiaalisia huvituspaikkoja, mutta Hengen elämä ei heihin tartu. Mutta lihallisuudellaan nämä alamittaiset saavat kuitenkin paljon aikaa riitaa ja toraa ja kaikkinaista pahaa.

”Ja hän antoi muutamat apostoleiksi, toiset profeetoiksi, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi, tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen, kunnes me kaikki pääsemme yhteyteen uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa, täyteen miehuuteen, Kristuksen täyteen täyden iän määrään, ettemme enää olisi alaikäisiä, jotka ajelehtivat ja joita viskellään kaikissa opintuulissa ja ihmisten arpapelissä ja eksytyksen kavalissa juonissa; vaan että me, totuutta noudattaen rakkaudessa, kaikin tavoin kasvaisimme häneen, joka on pää, Kristus, josta koko ruumis, yhteen liitettyä ja koossa pysyen jokaisen jänteensä avulla, kasvaa rakentuakseen rakkaudessa sen voiman määrän mukaan, mikä kullakin osalla on.” (Ef. 4:11–16).

Herran viitoittama tie vie ristille ja kuolemaan. *”...Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa...” (Gal. 2:19,20).* On kasvettava kipujen mieheen ja sairauden tuttavaan, Jeesukseen Kristukseen. On kuoltava ristillä hänen kanssaan, että voisimme elää uutta elämää uskossa ylösnousseen Herramme kanssa. Näin tulemme osallisiksi Kristuksen kärsimyksistä. *”Minä tahdon tuntea Kristuksen ja hänen ylösnousemisensa voiman ja tulla hänen kaltaiseksi osallistamalla hänen kärsimyksiinsä ja kuolemaansa (Fil. 3:10).*

Tämä kaikki vie uskonkilvoitukseen. Se on sotimista henkivaltoja vastaan, taistelua lain orjuutta vastaan. Se on kilvoittelua Hengen johdatuksen toteutumiseksi. On kirjoitettu: *”Te, jotka pyritte vanhurskauteen lakia noudattamalla, olette joutuneet eroon Kristuksesta, armon ulkopuolelle... Mutta jos Henki johtaa teitä, ette ole lain alaisia.” (Gal. 5:4,18).* Uskonkilvoitus on kuolemista omalle turmeltuneelle minälle, maailmalle ja synnille.

Kilvoitus antaa hyvän hedelmän

Sinä voit saada kilvoituskoulussa aivan uusia kokemuksia. Jonakin päivänä huomaat, että kaikki Jumalan kurittavakin kasvatus on sinulle myös tosihyödyksi. Huomaat, että et olekaan enää pikkulapsi Kristuksessa. Huomaat sen itse ja sen huomaavat muut. Tulee uusia tehtäviä, joiden tekemiseen et olisi unelmissasikaan koskaan uskonut kykeneväsi. Olet saanut uutta rohkeutta ja lujutta elämääsi. Rauha ja levollisuus ovat lisääntyneet. Sitten huomaat että ilo on lisääntynyt vaikka Herran kurikoulu olisi vielä keskenkin. Et hätäänny enää helposti. Voit jo auttaa muitakin, jopa uskontien alussa olevia. Kykenet hoitamaan vauvaiässä olevia hermostumatta, mutta voit olla pitkälle edenneidenkin seurassa, jopa heidän opettajanaan. Olet saanut kestävyyttä hengelliseen elämääsi. Kaikki on siis koitunut tosihyödyksesi ja samalla siitä pääsee osallisiksi muutkin. Sitten alat ymmärtää paremmin Herran kärsimyksiin osallistumisesi todellista merkitystä. Asiat eivät ole olleenkaan niin huonosti kuin ajattelit Herran koulun alkaessa. *”Mutta me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat, niiden, jotka hänen aivoituksensa mukaan ovat kutsutut” (Room. 8:28).* Kilvoitus johtaa siis myös kurikouluun mutta on välttämätöntä meidän lihallisuutemme vuoksi. Ilman tätä koulua jäisimme lihallisiksi ja turmeltunut luonto olisi jäänyt hallitsemiaan.

Hyvä uskonkilvoitus antaa sen läpikäyneelle monenlaista hedelmää ja viisautta. *”Vanhurskaan hedelmä on elämän puu, ja viisas voittaa sieluja” (Sananl. 11:29).* *”Viisas pelkää paha ja karttaa sitä, tyhmä on hillitön ja itsevarma” (Sananl. 14:16).* *”Joka ottaa nuhteet opikseen, saa sijan viisaiden joukossa” (Sananl. 15:31).* *”Jolla on viisas sydän, sitä ymmärtäväiseksi sanotaan, ja huulten suloisuus antaa opetukselle tehoa” (Sananl. 16:21).*

Mitä tästä pitäisi vielä sanoa? Kesken loppuvat sanat ja ymmärrys. Mutta suuret ovat lupaukset niille jotka ovat kuuliaisuuden löytäneet ja Herran väkevän käden alle taipuneet. *”Tietäkää: ihmeellinen on Herra hurskastansa kohtaan, Herra kuulee, kun minä häntä huudan” (Ps. 4:4).*

Apostoli Pietari: *”Hänen jumalallinen voimansa on antanut meille lahjaksi kaiken, mikä kuuluu tosi elämään ja jumalanpelkoon. Olemmehan päässeet tuntemaan hänet, joka on kutsunut meidät kirkkaudellaan ja voimallaan. Näin hän on meille lahjoittanut suuret ja kalliit lupaukset, jotta te*

niiden avulla pääsisitte pakoon turmelusta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee, ja tulisitte osallisiksi jumalallisesta luonnosta.” (2. Piet. 1:3,4).

Perillä ovat kuuliaiset, uskolliset ja uskonsa säilyttäneet kilvoittelijat. He ovat voittajia. He veisaavat kerran Karitsan voitonvirtää. Herra, Ihmisen Poika, tuntee heidät omikseen. Hänen on kiitos ja kunnia! Aamen.